

UZASADNIENIE

S. S. został oskarżony o to, że jako osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą z siedzibą w Ł., ul. (...), uporczywie nie wpłacał w terminie do dnia 20 miesiąca następującego po miesiącu, w którym dochód był uzyskany, a za miesiąc grudzień w terminie złożenia zeznania podatkowego, zaliczek na podatek dochodowy za miesiące IV-V, VII-X 2012 r. na rachunek Urzędu Skarbowego Ł. oraz do 30 kwietnia roku następującego po roku podatkowym podatku wynikającego ze złożonego zeznania PIT-36L za 2012 r. w łącznej wysokości 13.396 zł, czym naruszył przepis art. 44 i 45 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2012 r., poz. 361 ze zmianami), tj. o czyn z art. 57 § 1 k.k.s.

Wyrokiem z dnia 9 września 2016 r., w sprawie sygn. akt XVII W 915/15 Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi uznał S. S. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 57 § 1 k.k.s. i na podstawie art. 57 § 1 k.k.s. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 2.000 zł oraz zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych.

Wyrok Sądu Rejonowego został zaskarżony w całości apelacją przez oskarżonego, który zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu rozpoznanie sprawy podczas jego nieobecności i bez jego przesłuchania, a także błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku twierdząc, iż dowiadywał się o możliwości rozłożenia zaległości na raty, jak również nie działał umyślnie, ani z zamiarem bezpośrednim. Jego działanie wynikało z braku logicznego myślenia spowodowanego chorobą alkoholową. Ponadto oskarżony zarzucił, iż wymierzona kara grzywny w kwocie 2.000 zł jest zbyt wysoka w stosunku do osiągniętych zarobków, które są równe płacy minimalnej oraz stanu zdrowia oskarżonego, który w 2016 roku przebywał na zwolnieniu lekarskim przez okres 186 dni utrzymując się jedynie z zasiłku chorobowego.

W konkluzji apelacji oskarżony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie go od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Podczas rozprawy odwoławczej obrońca oskarżonego przyłączając się co do zasady do apelacji oskarżonego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania z uwagi na przedawnienie karalności zarzucanego oskarżonemu wykroczenia skarbowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja oskarżonego okazała się o tyle zasadna, że inicjując kontrolę instancyjną zaskarżonego wyroku skutkowałą w konsekwencji jego uchyleniem i umorzeniem postępowania z uwagi na przedawnienie karalności zarzucanego oskarżonemu wykroczenia skarbowego.

Zarzucane oskarżonemu zachowanie polegające na uporczywym uchylaniu się od zapłaty zaliczek na podatek dochodowy miało miejsce w miesiącach od kwietnia do maja oraz od lipca do października 2012 r., zaś termin zapłaty podatku

dochodowego za rok 2012 upłynął z dniem 30 kwietnia 2013 r.

Zarzucane oskarżonemu zachowanie, stypizowane w przepisie art. 57 § 1 k.k.s., stanowi wykroczenie skarbowe.

Zgodnie z treścią przepisu art. 51 § 1 i 2 k.k.s. karalność wykroczenia skarbowego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok; przepisy art. 44 § 2-4 i 6-7 k.k.s. stosuje się odpowiednio.

Jeżeli w okresie przewidzianym w § 1 wszczęto postępowanie przeciwko sprawcy, karalność popełnionego przez niego wykroczenia skarbowego ustaje z upływem 2 lat od zakończenia tego okresu.

Zgodnie z treścią przepisu art. 44 § 3 k.k.s. w wypadkach przewidzianych w § 1 lub § 2 biegu przedawnienia przestępstwa skarbowego (w tym wypadku, z uwagi na odpowiednie stosowanie, wykroczenia skarbowego) polegającego na uszczupleniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej rozpoczyna się z końcem roku, w którym upłynął termin płatności tej należności.

Bieg przedawnienia wykroczenia skarbowego zarzucanego oskarżonemu rozpoczął zatem bieg z dniem 31 grudnia 2013 roku i wobec wszczęcia postępowania przeciwko sprawcy upłynął z okresem 2 lat tj. z dniem 31 grudnia 2015 roku.

Co do biegu przedawnienia wykroczenia z art. 57 § 1 k.k.s. Sąd Okręgowy podziela pogląd prawny wrażony w uzasadnieniu orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2013 r. w sprawie I KZP 11/13, zgodnie z którym uporczywe niewpłacanie w terminie podatku, będące znamieniem wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 k.k.s., stanowi czyn polegający na uszczupleniu należności publicznoprawnej, a tym samym termin przedawnienia takiego wykroczenia rozpoczyna swój bieg z końcem roku, w którym upłynął termin płatności tego podatku.

Należy zatem stwierdzić, że doszło do przedawnienia karalności wykroczenia skarbowego zarzucanego oskarżonemu, co z kolei implikowało konieczność uchylecia zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania.

Nie były natomiast zasadne idące dalej zarzuty zawarte w apelacji oskarżonego, odnoszące się do braku po jego stronie umyślności działania i uporczywości w uchylaniu się od zapłaty zaliczek na podatek dochodowy oraz zapłaty tegoż podatku.

Należy wskazać, że oskarżony nie płacił należnych i wyliczonych zaliczek na podatek dochodowy za okres kilku miesięcy mając ku temu możliwości. Jak bowiem ustalił Sąd Rejonowy oskarżony w 2012 r. uzyskał dochód w wysokości ponad 80 tys. zł. Nie znalazły także potwierdzenia w materiale dowodowym twierdzenia oskarżonego jakoby miał ubiegać się o rozłożenie należnego do zapłaty podatku na raty.

Trafnie zatem jego zachowanie zostało ocenione jako uporczywe uchylanie się od obowiązku zapłaty podatku w płaszczyźnie znamion art. 57 § 1 k.k.s. Wniosek zawarty w apelacji oskarżonego o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie go od popełnienia zarzucanego mu wykroczenia skarbowego nie był w związku z powyższym zasadny.

W postępowaniu odwoławczym oskarżony był reprezentowany przez obrońcę wyznaczonego z urzędu, która wniosła o zasądzenie kosztów obrony oświadczając jednocześnie, iż nie zostały one opłacone ani w całości, ani w części. Sąd Okręgowy zasądził zatem na rzecz obrońcy oskarżonego kwotę 516,60 zł tytułem nieopłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu przed sądem drugiej instancji ustalając jej wysokość na podstawie art. § 4 ust. 1 i 3 i § 17 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. poz. 1714).

Z uwagi na umorzenie postępowania koszty tegoż postępowania, w oparciu o dyspozycję art. 632 pkt 2 k.p.k., ponosi Skarb Państwa.